

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204605
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120204605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. E. XX, XXX XX F., zastúpeného: RIEDL advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 54 359 490, proti žalovanému Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 13Csp/70/2020 - 46 zo dňa 13.12.2022, takto

rozhodol:

Mení rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ešte sumu 250,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že

„Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 50,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc z prisúdenej sumy s tým, že o ich výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z. z., ďalej aj ZoS), výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia konštatoval, že v danom prípade žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnil len svojou čiastočnou úspešnosťou v konaní vedenom na základe žaloby o zaplatenie sumy 4.254,20 eur voči nemu s tým, že cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, skutočnosť, či mu ako žalobcovi v dôsledku konania žalovaného reálne vznikla určitá ujma, je bez právneho významu, a účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 ZoS je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal samotným uplatnením ochrany proti porušeniu

práva a povinnosti zo strany žalovaného, a má ísť o istú satisfakciu spotrebiteľa, ktorá má ale zároveň na žalovaného pôsobiť odradzujúco vo vzťahu k opätovnému porušovaniu práv spotrebiteľov s tým, že „z okolností prípadu pôvodného súdneho konania ako spravodlivú výšku primeraného finančného zadosťučinenia vyhodnotil sumu 300,- eur.“ Žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by bližšie odôvodňovali ním uplatnenú výšku zadosťučinenia, však neuviedol. Žalobca neuviedol žiadne bližšie okolnosti predchádzajúce jeho obrane na súde, a ani osobitné dôvody, zohľadňujúce napr. jeho neúspešnú reklamáciu alebo predsúdne upozornenie na porušenie práva, ktoré by osobitne zvýrazňovali jeho obranu v súdnom konaní (že žalovaný, v pôvodnom konaní žalobca, pred súdnym konaním nedbal na jeho výhrady), a ani či konanie žalovaného a jeho následné neoprávnené uplatnenie práva na zaplatenie sumy nad 940,- eur na súde viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. „Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.“ (rozsudok KS v Prešove, sp. zn. XXXXXXX/XX/XXXX z 29.9.2020). Zvýšená odmeňujúca funkcia zadosťučinenia pre spotrebiteľa (za to, že sa pustil do sporu so žalovaným) by mohla vystupovať do popredia napr. najmä vtedy, ak by žalobca tvrdil, že zodpovedná osoba pred podaním žaloby odmietla akceptovať jeho (oprávnené) výhrady (prípadne reklamáciu), spoliehajúc sa možno na to (bez hrozby osobitného negatívneho následku), že spotrebiteľ pre obťaženie nebude uplatňovať alebo brániť svoje práva na súde (skúsime, či nám to „neprejde“), a ak jej to (zodpovednej osobe) aj neprejde, nebude to mať pre ňu citeľnejšie následky (lebo od spotrebiteľa len nič nevydôjde). Táto stránka je však pri nedostatku tvrdení o predchádzajúcich výhradách spotrebiteľa adresovaných veriteľovi (zodpovednej osobe), osobitne pri jeho zastúpení advokátom, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, oslabená, nakoľko negatívny prístup zodpovednej osoby, ak nevyhovie oprávneným požiadavkám spotrebiteľa zastúpeného advokátom, má svoj odraz aj v povinnosti nahradiť spotrebiteľovi jeho trovy právneho zastúpenia, a žiadne osobitné úsilie od spotrebiteľa spravidla nevyžaduje.

4. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a všetky súdu prvej inštancie známe okolnosti tohto prípadu, podľa ktorých žalobca netvrdil, že by veriteľa (zodpovednú osobu) pred pôvodným konaním upozornil na vytýkané nedostatky (porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi), so súdnym konaním má skúsenosti (viacero súdnych konaní), k požiadavke zadosťučinenia neuviedol žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jeho súkromný či spoločenský život, a ani to, že by od žalovaného ešte pred podaním svojej žaloby niečo neúspešne žiadal alebo reklamoval, pričom žaloba veriteľa bola v pôvodnom konaní predsa len aj čiastočne dôvodná (keďže mu v tom čase neuhradili ešte ani len istinu z poskytnutého úveru), mal súd prvej inštancie za to, že žalobca (zastúpený advokátom) netvrdil a nepreukázal také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v ním požadovanej výške 300,- eur, a za primeranú výšku zadosťučinenia tak považoval základnú sumu maximálne 50,- eur tak, ako ju v obdobných prípadoch priznáva aj Krajský súd v Prešove (napr. v rozsudku sp. zn. XXXXXXX/XX/XXXX, XXXXXXX/XX/XXXX), a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v danom prípade bol formálny základ nároku daný a výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu. Preto súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný a z tohto dôvodu mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania (ktorých výška však bude vychádzať len z výšky z prisúdenej sumy). Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že zastáva názor, že žalobcovi by náhrada trov konania spravodlivo z dôvodov hodných osobitného zreteľa ani patriť nemusela. Prečo súd prvej inštancie takýto názor zastáva, uviedol v bode 37. svojho odôvodnenia. Zároveň konštatoval, že vzhľadom na v danom prípade pomerne nízku sumu náhrady trov konania a rozhodovaciu prax tunajšieho odvolacieho súdu, ktorý náhradu trov konania žalobcom aj v takých prípadoch priznáva, však súd napokon v záujme nepredlžovania tohto sporu žalobcovi ich náhradu priznal tak, ako je to uvedené v bode 36. tohto odôvodnenia. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca, a to proti výroku II., ktorým bola žaloba nad sumu 50,- eur zamietnutá. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za správne a argumentačne vyčerpávajúce. Nestotožňuje sa ale so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba nie je riadne odôvodnená. Kedy súd príkladmo uviedol, že v nej absentuje popísanie negatívnych

dôsledkov porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na žalobcov súkromný či spoločenský život, ani to, že by žalobca od žalovaného ešte pred podaním žaloby niečo neúspešne žiadal alebo reklamoval. Tieto okolnosti žalobca v žalobe neuvádzal zámerne, nakoľko ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. takúto hypotézu neobsahuje. Preto by ich prípadné preukázanie nemalo mať vplyv na určenie výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Pre výšku primeraného finančného zadosťučinenia je teda rozhodujúca závažnosť porušenia práv spotrebiteľa, resp. porušenie povinnosti veriteľa voči spotrebiteľovi o spotrebiteľskom úvere, a to podľa zistenia súdu v predchádzajúcom spore. Preto za situácie, že v predchádzajúcom súdnom konaní bol žalobca úspešný v obrane proti uplatnenému nároku na zaplatenie 3.345,73 eur, považuje žiadané zadosťučinenie v sume 300,- eur pri zachovaní účelnosti všetkých jeho trov atribútov za primerané. V tomto prípade poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol rovnako o priznaní nároku vyplývajúceho z primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50,- eur v ďalších dvoch súdnych konaniach, pričom použil totožnú argumentáciu, hoci z podstaty veci je každý nárok individuálny. Jedná sa o rozsudok sp. zn. 13Csp/71/2020 zo dňa 9.12.2022 a rozsudok sp. zn. 13Csp/88/2020 zo dňa 16.12.2022. Preto žalobca navrhol rozsudok v napadnutom výroku zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

7. Odvolanie žalobcu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 7.12.2023 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/168/2016 si podľa predloženého rozsudku právny predchodca terajšieho žalovaného (vtedy ako žalobcu) uplatnil voči žalobcovi (vtedy ako žalovanému) nárok na zaplatenie sumy 4.254,20 eur s príslušenstvom, ktorý podľa rozsudku odôvodnil tým, že ako banka žalovanému poskytol finančné prostriedky na základe zmluvy uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty G., H. zo dňa 6.5.2013, ku ktorej viedol účet č. 43550520 s tým, že z dôvodu neplnenia si povinností žalovaným tak, ako mu vyplývali zo zmluvy a po opakovaných pokusoch obnoviť túto platobnú disciplínu, avšak neúspešne, postúpil pôvodný žalobca pohľadávku voči žalovanému na vymáhanie. Podľa uvedeného rozsudku (bod 2. odôvodnenia) v priebehu konania

nastala právne významná skutočnosť, keď pôvodný žalobca postúpil pohľadávku voči žalovanému na spoločnosť A. I. J., J., ktorá následne vstúpila do uvedeného konania namiesto pôvodného žalobcu. Z odôvodnenia predmetného rozsudku pritom vyplýva, že v uvedenom konaní (ďalej aj len „v pôvodnom konaní“) žalovaný (terajší žalobca), právne zastúpený (tým istým advokátom, ktorý ho zastupuje aj v tomto konaní o primerané finančné zadostučinenie), so žalobou nesúhlasil a aktívne sa bránil, keď namietal premĺčanie, aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, ako aj to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahuje náležitosti v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. j) a k) ZoSU, na čo podľa rozsudku (bod 7.) žalobca (terajší žalovaný) reagoval písomným podaním, ktorým zobral žalobu čiastočne späť.

13. Súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom č. k. 15Csp/168/2016-62 zo dňa 15.1.2018 tak, že konanie v časti nad zaplatenie sumy vo výške 3.345,75 eur s príslušenstvom zastavil, žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 940,- eur s príslušenstvom, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 56 %. Podľa predloženého rozsudku v uvedenom (pôvodnom) konaní súd pritom vychádzal z toho (bod 21. odôvodnenia), že v danom prípade sa jednalo o poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle definície zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ). Bolo preto potrebné, aby spotrebiteľská zmluva obsahovala zákonom vyžadované náležitosti. V zmluve však okrem výšky úverového rámca a schválenej mesačnej splátky, ako aj úrokovej sadzby absentujú zákonom vyžadované podstatné náležitosti, ktoré súd zároveň ďalej v odôvodnení aj podrobne špecifikoval, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej strany, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), a teda že poskytnutý úver je aj z uvedeného dôvodu bezúročný a bez poplatkov, a žalobca má tak nárok len na úhradu rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a žalovaným uhradenou dlžnou sumou.

14. Zároveň súd prvej inštancie z lustrácie súdneho registra (za účelom vylúčenia procesnej prekážky litispendencie, resp. res iudicata) zistil, že žalobca si na súde svoje nároky voči dodávateľom (v pozícii žalobcu, okrem viacerých ďalších sporov, kde vystupuje v pozícii žalovaného) uplatňoval, resp. prípadne ešte stále uplatňuje, vo viacerých samostatných súdnych konaniach (vrátane najmenej 3 rôznych nárokov na primerané finančné zadostučinenie). Žiadne ďalšie podstatné okolnosti súvisiace s úspešným uplatnením práv žalobcu voči žalovanému v uvedenom pôvodnom súdnom konaní pritom ale už stranami uvedené neboli a ani z predložených dôkazov nevyplývali (súd prvej inštancie nezistil).

15. Odvolací súd súhlasí s názorom, ktorý citoval súd prvej inštancie v bode 24. odôvodnenia z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, a to, že „Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

16. Zároveň odvolací súd súhlasí i s názorom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že v prejednávanej veci je z obsahu žalobcom predloženého rozsudku zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ sa v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 15Csp/158/2016 úspešne bránil proti časti nároku uplatnenému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., na základe ktorej tak od neho žalovaný (vtedy žalobca) neoprávnene požadoval zaplatenie peňažných prostriedkov nad poskytnutú istinu (keď súd žalobu voči nemu preto, aj na základe jeho obrany, v tejto časti zamietol). Tým bolo pritom (právooplatne) vymedzené jeho úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ako spotrebiteľa v uvedenom súdnom konaní, ktoré aktuálny procesný súd nie je oprávnený preskúmať.

17. Zároveň odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že neobstojí prípadná námietka žalovaného, že uvedené porušenie nebolo konštatované priamo vo výroku rozsudku, nakoľko rozhodnutie súdu predstavuje jeden celok, a z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že žaloba, ktorou si žalovaný (vtedajší žalobca) uplatňoval svoje nároky voči terajšiemu žalobcovi, ktorý bol spotrebiteľom,

bola aj na základe aktivity spotrebiteľa pre porušenie vyššie uvedeného spotrebiteľského práva (ktoré zahŕňa nepochybne všetky všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré môžu slúžiť aj na ochranu spotrebiteľa), v podstatnej časti zamietnutá práve z dôvodov aktivity spotrebiteľa a jeho úspešného uplatnenia porušenia vyššie uvedeného práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi.

18. Rovnako tak neobstojí ani obrana žalovaného, že dotknutá zmluva bola uzavretá medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou G., H. ako veriteľom, teda že žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, a nemohol sa tak dopustiť porušenia práv žalobcu, nakoľko žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) si ako postupník pred svojím vstupom do pôvodného konania na miesto žalobcu mohol a mal preveriť uplatňovanú pohľadávku a jej podklady, do pôvodného konania nemusel vstupovať (v zmysle ust. § 80 ods. 2 CSP bol na jeho vstup do konania na miesto pôvodného žalobcu potrebný jeho súhlas), jeho pokračovaní so svojou účasťou tak nezabránil, pričom v zmysle ust. § 80 ods. 3 CSP svojím vstupom prijal stav konania ku dňu jeho vstupu, a vo vzťahu ku protistrane tak nepochybne (podobne ako v súvislosti so všetkými trovami v pôvodnom konaní) tak predstavuje zodpovedný subjekt, voči ktorému si spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva resp. povinností ustanovených osobitnými predpismi. Právny základ nároku spotrebiteľa voči nemu na finančné zadosťučinenie za to podľa § 3 ods. 5 cit. zákona tak bol daný, a zostávalo určiť už len jeho (primeranú) výšku.

19. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver, avšak jeho úvaha o výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre, medzi ktoré patrí princíp primeranosti.

20. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/53/2016 zo dňa 4.10.2016, s ktorým sa plne stotožňuje a ktoré v bode 16. uvádza, že: „podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť.“

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd mal za to, že žalobcovi bolo potrebné priznať sumu 300,- eur, teda ešte sumu 250,- eur, vzhľadom na to, že priznaná minimálna výška primeraného finančného zadosťučinenia by nepôsobila na žalovaného ako účinný a odradzujúci prostriedok ochrany. Podľa názoru odvolacieho súdu iba suma 300,- eur primeraného finančného zadosťučinenia, teda okrem priznaných 50,- eur ešte suma 250,- eur, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje satisfakciu a odradzuje dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa.

22. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v napadnutej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ešte sumu 250,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

23. Pokiaľ ide o výrok o trovách celého konania odvolací súd uvádza, že zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak by mu bola priznaná aj časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Preto o trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a celkom úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov celého konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).